

ната му, приказвалъ му нѣщо по самоедски. А сълзитѣ му текатъ ли, текатъ, като два потока. Следъ това, като видѣлъ и другия еленъ и съ него направили сжщото. За да се нагледа по-добре на еленитѣ на свѣтло, той ги хваналъ ловко подъ муцунитѣ, извелъ ги отъ обора, поставилъ ги единъ до другъ, застаналъ предъ тѣхъ и ги гледалъ въ очитѣ и имъ говорилъ на родния си езикъ, като плакалъ отъ тжга и радость.

Отъ това време нататкъ Тенеко почналъ да тжжи тѣй болезнено, толкова дълбоко, както, за щастие, рѣдко тжгуватъ децата. Той съвсемъ захвърлилъ учението и не искалъ да пипне книга, а когато му я давали насила, той не виждалъ нищо въ нея: вмѣсто буквитѣ и думитѣ въ книгата, той, навѣрно, виждалъ разклонени рога, очи, изпълнени съ тиха кротость; вмѣсто разнитѣ тълкувания и обяснения на учителя, той чувалъ само очарователното за него сумтение на еленитѣ. Тенеко станалъ пакъ несъобразителенъ, избѣгвалъ отъ всичкитѣ си другари. Не се раздѣлялъ само отъ своя обичанъ другаръ Морошко, макаръ че и съ него не разговарялъ твърде. Случвало се, заведе го въ обора, застане съ него до еленитѣ и мълчи, или, като ги намилва самъ, хване за ржката Морошко и съ неговата ржка ги милва и следъ това го прегърне, като притиска до гърдитѣ си и главата на елена.

Разбира се, че всичко това станало известно на цѣлото училище още на първия день, но то не се сторило смѣшно нито на едно отъ момчетата: тѣ чувствували, че въ това диша всичката святость на детскитѣ спомени на малкия самоедъ и неговата привързаность къмъ баща, майка, къмъ сестра, къмъ прелестното за него мъгливо небе, къмъ родната земя.